

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 336**

din 24 mai 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Nicușor Constantinescu în Dosarul nr. 2.596/118/2015 al Tribunalului Constanța — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.242D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă apărătorul autorului excepției, avocat Marius Mocanu din Baroul Constanța, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus, la dosar, concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.243D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în Dosarul nr. 14.182/3/2014 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

5. La apelul nominal răspunde apărătorul autorului excepției, lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar apărătorul autorului excepției și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.243D/2015 la Dosarul nr. 1.242D/2015, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele invocate cu prilejul sesizării Curții Constituționale.

8. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât apreciază că, prin motivele formulate, se solicită instanței de contencios constituțional să realizeze o analiză a sintagmelor „profesie”, „meserie”,

„activitate” pentru a se stabili sensul acestora, operațiune de competența instanțelor de judecată. În subsidiar, solicită respingerea, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții nr. 452 din 16 iunie 2015 în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a normelor procesual penale ale art. 215 alin. (2) lit. e) raportat la dispozițiile constituționale ale art. 21, 23, 41 și 53. Cât privește argumentele deduse din prevederile art. 1, art. 2 alin. (1), art. 45, art. 52 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și art. 25 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, apreciază că acestea sunt contextuale, responsabilitatea la care face referire autorul excepției fiind de natură politică. Arată că responsabilitatea poate avea însă și o dimensiune juridică, exercitarea mandatului de către alesul local constituind o obligație a acestuia, iar nu un drept, aspect care rezultă și din jurisprudența instanței de contencios constituțional, respectiv Decizia nr. 66 din 16 februarie 2016. Apreciază că măsura reglementată de norma procesual penală criticată reprezintă o imposibilitate obiectivă de exercitare a mandatului de președinte al consiliului județean.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 8 iulie 2015 pronunțate în Dosarul nr. 2.596/118/2015, respectiv în Dosarul nr. 14.182/3/2014, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Daniel Nicușor Constantinescu în soluționarea cererilor de revocare/modificare a măsurii controlului judiciar, în sensul înlăturării interdicției de a exercita funcția de președinte al Consiliului Județean Constanța.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că, prin încheierea din 12 mai 2015, pronunțată de Tribunalul Constanța, s-a dispus măsura preventivă a controlului judiciar, printre obligațiile impuse fiind și aceea de interzicere a exercitării funcției de președinte al Consiliului Județean Constanța, motivat de faptul că infracțiunile pentru care acesta a fost trimis în judecată au fost săvârșite în legătură cu această funcție. Susține că dispozițiile criticate încalcă în mod flagrant o serie de drepturi și libertăți de care se bucură, în temeiul Constituției, îngrădindu-i-se dreptul de a-și exercita mandatul ce i-a fost încredințat de alegători — de președinte al Consiliului Județean Constanța, precum și drepturile pe care le are în calitate de prim vicepreședinte al Comitetului Executiv al Organizației Județene Partidului Social Democrat Constanța. Apreciază că prin dispunerea acestei interdicții — de a exercita funcția de președinte al Consiliului Județean Constanța — i se încalcă și dreptul de a avea contact permanent cu alegătorii, în condițiile în care prevederile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală sunt facultative, instanța având obligația de a

analiza cauza în raport de toate circumstanțele personale ale inculpatului, ținând cont de o serie de principii care guvernează activitatea de judecată, printre care și dreptul la muncă al autorului excepției. Apreciază că interdicția de a exercita funcția de președinte al Consiliului Județean Constanța este nelegală, deoarece motivarea instanței, în sensul că se impune luarea acestei măsuri, deoarece autorul excepției este cercetat pentru infracțiunile de abuz în serviciu și conflict de interese, săvârșite în legătură cu această funcție, încalcă grav prezumția de nevinovăție, măsura reprezentând o antepunțare cu privire la vinovăție.

11. Face referire la unele prevederi legale din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și Legea administrației publice locale nr. 215/2001 pentru a sublinia faptul că alesul local reprezintă o autoritate publică, desemnată prin vot de către cetățenii unei colectivități locale, fiind investit de lege cu o serie de atribuții în vederea rezolvării treburilor publice la nivelul unităților administrativ-teritoriale. Din această perspectivă susține că, datorită interdicției stabilite de către instanță, nu poate să-și îndeplinească obligațiile impuse prin Statutul aleșilor locali, iar acest lucru îi poate crea prejudicii de imagine în fața electoratului care așteaptă rezolvarea problemelor legate de administrația publică județeană, una dintre obligațiile sale esențiale fiind aceea de a răspunde în fața alegătorilor de buna funcționare a administrației publice județene (art. 102 din Legea nr. 215/2001). În legătură cu acest aspect, invocă Decizia Curții nr. 530 din 12 decembrie 2013 prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 sunt neconstituționale, reținându-se că „dispozițiile art. 37 din Constituție, care prevăd dreptul de a fi ales, trebuie coroborate și cu cele ale art. 15 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *«cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea»*, astfel încât alesul local trebuie să beneficieze și de dreptul de a-și exercita netulburat funcția în care a fost ales prin votul electoratului.” Totodată, face referire la considerentele Deciziei Curții nr. 81 din 27 februarie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său, precum și, în mod special, a dispozițiilor art. I pct. 3 (referitoare la modificarea art. 7) și ale art. I pct. 14 (referitoare la introducerea art. 191) din lege.

12. Susține că „interdicția impusă de instanță” încalcă și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, deoarece instanța de judecată a luat o măsură care se referă la activități legate de administrația publică locală, reglementate de Legea nr. 215/2001 și Legea nr. 393/2004, astfel încât a intrat în sfera de activitate a executivului, singurul care are atribuții în acest domeniu. Consideră că prevederile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală nu întrunesc condițiile de claritate, previzibilitate și accesibilitate, prin aceasta fiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), prin invocarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției solicitând „clarificarea normei procesual penale prin stabilirea clară a situațiilor în care se pot dispune aceste îngrijiri de drepturi sau, dimpotrivă, care excedează normei procesual penale”. Apreciază că, în cauză, instanța de contencios constituțional ar trebui să pronunțe o decizie cu rezervă de interpretare, în sensul că „prevederile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care acestea impun restrângerea unor drepturi fundamentale în strânsă legătură cu exercitarea autonomiei locale, restrângerea exercitării atribuțiilor

de către un ales local în afara limitelor și cazurilor reglementate de legislația în materie referitoare la cazurile de întrerupere a exercitării mandatului (suspendare/încetare)”. Susține, în esență, că împiedicarea unui ales local — respectiv al unui președinte de consiliu județean, ales pe calea votului direct — de a-și exercita atribuțiile pentru care a fost ales, „pe alte căi decât cele reglementate în mod expres prin Legea administrației publice locale coroborate cu Legea privind Statutul aleșilor locali”, contravine normelor legale și constituționale. În acest sens, face referire la prevederi din Legea nr. 215/2001 referitoare la încetarea de drept, respectiv suspendarea de drept a mandatului președintelui consiliului județean. Susține că, în lipsa unei arestări a alesului local, nici procurorul în faza de urmărire penală, nici judecătorul, ulterior trimiterii în judecată, nu pot dispune măsuri care, direct sau indirect, să afecteze exercitarea mandatului încredințat prin alegerea demnitarului, având în vedere și faptul că, potrivit dispozițiilor din legile speciale anterior citate, o serie de atribuții ale președintelui consiliului județean nu pot forma obiectul delegării, iar președintele consiliului județean nu poate lipsi de la lucrările consiliului sau ale comisiilor de specialitate din care face parte decât în situațiile prevăzute de regulamentul de funcționare.

13. **Tribunalul Constanța — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că motivul impunerii interdicției reglementate în art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, în cadrul controlului judiciar, vizează atingerea scopului măsurii preventive și, în special, cel al prevenirii săvârșirii unei noi infracțiuni. Această interdicție se poate dispune atunci când se apreciază că inculpatul a profitat de activitatea sa pentru comiterea infracțiunii de care este acuzat, iar prin exercitarea în continuare a aceleiași profesii, meserii sau activități, inculpatul ar fi tentat să repete comportamentul infracțional. Instanța observă că principiile invocate de către inculpat, autor al excepției de neconstituționalitate, deși menite să apere drepturi fundamentale ale cetățenilor, nu sunt absolute, fiind susceptibile de anumite limitări necesare într-o societate democratică, în interesul protecției primordiale a statului de drept și a cetățenilor. Potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor, desfășurarea instrucției penale. Aceeași normă prevede că restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau libertății. În cauză instanța observă că restrângerea este în consonanță cu valoarea constituțională expusă anterior, întrucât este prevăzută de lege, urmărește apărarea unor valori esențiale — ordinea publică și desfășurarea instrucției penale, este necesară într-o societate democratică, proporțională cu situația care a determinat-o, nediscriminatorie și nu a adus atingere existenței drepturilor, ci numai le-a restrâns într-o anumită măsură necesară la acel moment. Reține că art. 41 din Constituție prevede la alin. (1) că dreptul la muncă nu poate fi îngrijit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Consideră că nu se încalcă dreptul la muncă prin interdicția impusă inculpatului ca, pe timpul controlului judiciar, să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta, această interdicție neavând caracter permanent în condițiile în care măsura preventivă a controlului judiciar nu este nelimitată în timp, așadar, nici această interdicție nu are caracter nelimitat în

timp. Arată instanța că, prin instituirea interdicției de a exercita funcția de președinte al Consiliului Județean Constanța, nu a limitat dreptul la muncă al inculpatului, autor al excepției, ci a stabilit o restricție determinată în mod concret la această funcție, inculpatul având libertatea de a munci în alte domenii, potrivit calificărilor și aptitudinilor sale profesionale. Calitatea de președinte al consiliului județean nu atrage nicio imunitate în favoarea persoanei fizice alese în această funcție, iar, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție, justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, astfel încât este imperios necesar să funcționeze deopotrivă pentru toți cetățenii, indiferent de situația lor socială și materială, de apartenența politică, de statutul lor social și profesional. Arată instanța că susținerile referitoare la împrejurarea potrivit căreia interdicția de a exercita atribuțiile funcției de președinte al consiliului județean ar fi străină de dispozițiile legale care reglementează dreptul special în materie, și anume Legea administrației publice locale și Statutul aleșilor locali, nu pot fi avute în vedere, întrucât nu există instituită prin lege nicio imunitate de natură penală în ceea ce îi privește pe aleșii locali, iar sediul materiei măsurilor preventive se află în Codul de procedură penală și nu în legi ce reglementează alte materii. Subliniază că instanța de judecată ar fi comis o „imixtiune” în domeniul administrației publice locale în situația în care ar fi decis cu privire la aspecte ce intră în competența acestor autorități, depășindu-și propria competență, ceea ce nu este cazul în situația din cauză, de adoptare a unei măsuri preventive cu instituirea unor obligații, de competența exclusivă a magistratului judecător.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

15. **Guvernul**, exprimându-și opinia atât în Dosarul nr. 1.242D/2015, cât și în Dosarul nr. 1.243D/2015, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia Curții nr. 452 din 16 iunie 2015 și, totodată, consideră că normele procesual penale criticate nu împiedică realizarea autonomiei locale, ci, dimpotrivă, garantează caracterul efectiv al dispozițiilor constituționale ale art. 122 alin. (1), în condițiile în care realizarea funcțiilor autorităților administrației publice locale presupune în mod necesar respectarea de către persoanele alese în cadrul acestora a tuturor prevederilor legale, inclusiv a celor incidente în materie penală. Or, interdicția impusă inculpatului, în temeiul art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, are ca premisă tocmai săvârșirea de către acesta a unei infracțiuni în exercitarea activității sale și este menită să prevină comiterea în cadrul aceleiași activități a unor fapte de natură penală.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului, concluziile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Organul judiciar care a dispus măsura poate impune inculpatului ca, pe timpul controlului judiciar, să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații: [...] e) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta;*”.

19. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 2 alin. (1) privind suveranitatea națională, art. 15 alin. (1) potrivit căruia cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate de Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 37 — „*Dreptul de a fi ales*”, art. 41 alin. (1) potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 120 alin. (1) potrivit căruia administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice, art. 121 alin. (1) potrivit căruia consiliile locale alese și primarii aleși sunt autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune și orașe, și alin. (2) potrivit căruia consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și orașe, art. 122 alin. (1) privind consiliul județean, art. 124 alin. (2) și (3) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, precum și dispozițiilor constituționale ale art. 11 — „*Dreptul internațional și dreptul intern*”, art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, raportate la art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211—217 din Codul de procedură penală. Pe cale de consecință, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 15 decembrie 2014, dispozițiile art. 211—217 din Codul de procedură penală au fost puse în acord cu prevederile constituționale în sensul arătat de instanța de contencios constituțional prin decizia precitată, fără ca modificările și completările operate să aibă ca obiect prevederile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală.

21. Prin aceeași decizie, precitată, Curtea a statuat cu privire la controlul judiciar, reținând că este o măsură preventivă neprivativă de libertate, care însă pune în discuție sfera libertății persoanei. Măsura controlului judiciar, ca măsură preventivă neprivativă de libertate, poate fi luată de către procuror, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată față de inculpat, dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune și dacă măsura este necesară în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni. Conform art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală, controlul judiciar presupune respectarea de către

inculpat a mai multor obligații, reglementate la lit. a)—c), la acestea, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, putând fi adăugate, de către organul judiciar care a dispus măsura controlului judiciar, una sau mai multe interdicții, printre care și cea de a nu exercita profesia, meseria sau de a nu desfășura activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta, prevăzută la art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală.

22. Analizând, din punct de vedere constituțional, natura măsurilor preventive, Curtea a constatat, în Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, că acestea constituie ingerințe în dreptul fundamental al libertății individuale, prevăzut de art. 23 din Constituție și că măsura controlului judiciar reprezintă, de asemenea, o măsură intruzivă ce poate afecta și alte drepturi și libertăți fundamentale, respectiv libera circulație, viața intimă, familială și privată, libertatea întrunirilor, munca și protecția socială a muncii și libertatea economică. Însă Curtea a reținut că drepturile fundamentale anterior enumerate nu sunt absolute prin natura lor, ele putând fi supuse unor limitări rezonabile printr-o reglementare etatică.

23. Curtea reține, totodată, că, prin deciziile nr. 452 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 10 august 2015, nr. 734 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 17 decembrie 2015 și nr. 825 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 18 februarie 2016, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate. În motivarea deciziilor precitate, Curtea a constatat că limitarea dreptului la muncă operată prin dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, reprezintă o ingerință care vizează un drept fundamental, este reglementată prin lege, are ca scop legitim desfășurarea instrucției penale, precum și împiedicarea săvârșirii de noi infracțiuni prin practicarea profesiei, a meseriei sau prin desfășurarea activității în exercitarea căreia a fost săvârșită fapta, fiind o măsură judiciară aplicabilă în cursul urmăririi penale și a judecării, se impune, fiind adecvată și necesară îndeplinirii scopului urmărit. De asemenea, ingerința analizată este proporțională cu cauza care a determinat-o, asigurând un just echilibru între interesul public și cel individual. Pentru aceste motive Curtea nu a reținut încălcarea prin normele procesual penale criticate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție. Având în vedere argumentele precitate, Curtea a constatat că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile art. 53 din Constituție. Curtea a constatat, de asemenea, că prevederile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție și prevederilor art. 6 din Convenție referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât, acestea au fost reglementate tocmai în scopul bunei desfășurări a procesului penal. Totodată, nu s-a reținut încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție cu privire la prezumția de nevinovăție, deoarece, pe tot parcursul procesului penal, inclusiv pe durata controlului judiciar, inculpatul beneficiază de această prezumție.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția pronunțată de Curte prin deciziile precitate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Distinct, cât privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală nu întrunesc condițiile de claritate, previzibilitate și accesibilitate, prin aceasta fiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), autorul excepției solicitând „clarificarea normei

procesual penale prin stabilirea situațiilor în care se pot dispune aceste îngrădiri de drepturi sau, dimpotrivă, care excedează normei procesual penale”, Curtea reține că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Previzibilitatea legii nu se opune însă ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune, pe de o parte, iar, pe de altă parte, funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielele ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluția practicii cotidiene. În acest sens s-a pronunțat instanța de contencios constituțional, în mod constant, în jurisprudența sa.

26. Având în vedere aceste considerente de principiu, Curtea constată că formularea normelor procesual penale criticate îndeplinește condițiile de calitate a legii anterior menționate, interdicția putând fi dispusă atunci când organul judiciar apreciază că inculpatul a profitat de profesia, meseria ori activitatea pe care o desfășoară pentru comiterea infracțiunii de care este acuzat, iar, prin exercitarea în continuare a aceleiași profesii, meserii ori activități, inculpatul ar fi tentat să repete comportamentul infracțional, ar avea la îndemână instrumentele și oportunitatea necesare comiterii unei alte infracțiuni și, din probele aflate la dosar, rezultă legătura dintre exercițiul profesiei, meseriei, activității și infracțiunea/infracțiunile de care inculpatul este acuzat. Așadar, Curtea reține că „stabilirea clară a situațiilor în care se pot dispune aceste îngrădiri de drepturi”, astfel cum solicită autorul excepției, nu ar fi de natură a oferi un plus de claritate normei criticate, ci, dimpotrivă, o astfel de reglementare ar aduce atingere plenitudinii de jurisdicție a organului judiciar competent să dispună măsura preventivă a controlului judiciar și să stabilească conținutul acesteia, care ar fi astfel împiedicat să aprecieze, în concret, în funcție de circumstanțele cauzei. În context, Curtea reține, în acord cu jurisprudența constantă a instanței de la Strasbourg, că una din tehnicile tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive, iar, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută, de asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulărilor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație.

27. Totodată, Curtea reține că Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013, invocată de autorul excepției, nu este incidentă în cauză, neavând nicio concludență pentru soluționarea acesteia. Astfel, Curtea pronunțându-se, prin decizia invocată, asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său, precum și, în mod special, a dispozițiilor art. I pct. 3 și ale art. I pct. 14 din lege, a reținut, printre altele, că este întemeiată critica referitoare la reglementarea, prin alin. (1) al art. 19¹ din lege, astfel cum a fost completată, a sancțiunii disciplinare a parlamentarului aflat în conflict de interese, întrucât această sancțiune, constând în „interzicerea participării la lucrările Camerei din care face parte deputatul sau senatorul pe o perioadă de cel mult 6 luni”, este de natură să afecteze mandatul parlamentar. Curtea a reținut în acest sens că mandatul parlamentar este o demnitate publică

dobândită de membrii Camerelor Parlamentului prin alegerea de către electorat, în vederea exercitării prin reprezentare a suveranității naționale, concluzie fundamentată, în principal, pe dispoziții constituționale precum art. 2 alin. (1), art. 61 alin. (1) teza întâi, art. 63, art. 69 alin. (1) și art. 70. Curtea a reținut că reprezentativitatea mandatului parlamentar, așa cum este stabilită de dispozițiile din Legea fundamentală citate, are importante consecințe juridice. Una dintre acestea se referă la îndatoririle parlamentarului, care se exercită în mod continuu, din momentul la care acesta intră în exercițiul mandatului, până la data încetării calității de deputat sau de senator, legiuitorul trebuind ca, prin reglementările pe care le adoptă, să nu împiedice îndeplinirea acestora. Participarea la ședințele Camerei din care face parte deputatul sau senatorul constituie o îndatorire de esență mandatului parlamentar, astfel cum rezultă din întregul ansamblu al dispozițiilor constituționale care reglementează Parlamentul, cuprinse în titlul III, capitolul I al Legii fundamentale. Așadar, din considerentele deciziei precitate, Curtea reține că statutul constituțional și legal al membrilor Parlamentului, ca reprezentanți ai poporului, este diferit de statutul aleșilor locali, regimul juridic al mandatului de parlamentar fiind configurat la nivel constituțional, ceea ce determină particularități cu privire la exercitarea îndatoririlor membrilor Camerei Parlamentului.

28. Curtea reține, de asemenea, că nici Decizia nr. 530 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 13 ianuarie 2014, invocată de către autor, nu are incidență în prezenta speță, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 fiind ridicată într-o cauză în care autorul acesteia a fost exclus din partidul politic al cărui membru era, iar, drept consecință, mandatul său de consilier local a încetat, așa încât Curtea a constatat că imposibilitatea de a contesta în fața instanței judecătorești o asemenea măsură dispusă fără a verifica respectarea statutului și a procedurilor de statutare este contrară dreptului de acces la o instanță judecătorească, prin aceasta textul de lege criticat fiind neconstituțional. Așa încât, în susținerea acestei din urmă soluții a reținut instanța de contencios constituțional faptul că „alesul local trebuie să beneficieze și de

dreptul de a-și exercita netulburat funcția în care a fost ales prin votul electoratului”, iar nu pentru a motiva o eventuală neconstituționalitate a normei procesual penale ce reglementează cu privire la dispunerea/conținutul unei măsuri preventive, în cadrul procesului penal, în care autorul excepției — ales local — este trimis în judecată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni, așadar răspunde, penal, în condițiile legii, pentru faptele săvârșite în exercitarea atribuțiilor ce îi revin. De altfel, Curtea reiterează cele reținute în paragraful 23 al Deciziei nr. 66 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 9 mai 2016 — prin care a constatat că dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale în raport cu criticile formulate — în sensul că „dreptul de a exercita în mod netulburat funcția dobândită ca urmare a opțiunii electorale” nu este un drept absolut, acesta fiind protejat de prevederile Constituției atât timp cât se realizează cu respectarea condițiilor prevăzute de aceasta și de legi. Or, săvârșirea unei fapte penale pentru care există o condamnare definitivă la pedeapsa cu închisoarea plasează prin ea însăși consilierul local în afara cadrului legal de exercitare a funcției, prin încălcarea jurământului de a respecta prevederile Constituției și ale legilor, asumat potrivit art. 7 alin. (1) din Legea nr. 393/2004, iar consecințele legale pe care nerespectarea condițiilor de exercitare a unei funcții le antrenează nu pot fi considerate o restrângere a exercițiului acelei funcții, astfel că nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 15 alin. (1) și art. 16 alin. (3) și art. 37 din Constituție.

29. Curtea constată, totodată, că invocarea de către autorul excepției a unor dispoziții din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și Legea administrației publice locale nr. 215/2001 nu poate fi primită, deoarece controlul constituționalității prevederilor legale are loc numai prin raportare la norme constituționale sau cuprinse în convenții și tratate la care România este parte, și nu la alte dispoziții sau acte normative din legislația internă.

30. Pentru considerentele arătate în precedent, Curtea nu poate reține nici încălcarea celorlalte dispoziții constituționale invocate de autorul excepției în prezenta cauză.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniel Nicușor Constantinescu în dosarele nr. 2.596/118/2015, respectiv nr. 14.182/3/2014 ale Tribunalului Constanța — Secția penală și constată că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind actualizarea valorilor de inventar și modificarea datelor de identificare ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea unor unități din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și radierea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unui bun imobil aflat în administrarea Direcției pentru Agricultură a Județului Vaslui

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea unor unități din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, conform anexei nr. 1.

(2) Se aprobă modificarea denumirii, descrierii tehnice și adresei, după caz, a unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea unor unități din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, conform anexei nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă radierea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a construcției înregistrate la poziția cu nr. M.F.P. 26984 „Centrala termică”, imobil înscris în administrarea Direcției pentru Agricultură a

Județului Vaslui din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a dublei înregistrări.

Art. 3. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 3 august 2016.
Nr. 559.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea unor unități din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru care se actualizează valorile de inventar și, după caz, se modifică denumirea, descrierea tehnică și adresa

Nr. crt.	Nr. M.F. și codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar actualizată — lei —
1. Direcția pentru Agricultură a Județului Călărași CUI — 3797182					
1	MFP 27833 Cod 8.29.08	Sediu administrativ	Suprafața construită — 654,50 mp Suprafața desfășurată — 3.643,10 mp Regimul de înălțime: P + Et.1 parțial + Et. 2 parțial + Et. 4 Suprafața teren = 1.734 mp	Municipiul Călărași, str. Prelungirea București nr. 26, județul Călărași	7.108.180
2	MFP 27834 Cod 8.28.08	Garaje	Suprafața construită — 66 mp; cărămidă	Municipiul Călărași, bd. Nicolae Titulescu nr. —, județul Călărași	48.110

Nr. crt.	Nr. M.F. și codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar actualizată — lei —
3	MFP 38255 Cod 8.28.10	Magazie pesticide + birouri	Suprafața construită — 60 mp, parter Suprafața desfășurată — 60 mp, cărămidă, Suprafața teren — 300 mp	Orașul Lehliu-Gară, str. Valea Argovei nr. —, județul Călărași	37.480
4	MFP 153207 Cod 8.29.08	Teren	Teren incintă cu suprafața — 2.627 mp	Municipiul Călărași, str. Prelungirea București nr. 26, județul Călărași	772.620
2. Direcția pentru Agricultură a Județului Vaslui CUI — 3667875					
5	MFP 26983 Cod 8.28.08	Garaje	Suprafața construită — 214 mp, parter, Suprafața utilă — 179 mp, cărămidă, CF nr. 74446	Municipiul Vaslui, Str. Eternității nr. 1, județul Vaslui	85.270
3. Direcția pentru Agricultură a Județului Botoșani CUI — 3372564					
6	MFP 147563 Cod 8.29.08	Sediu administrativ	Suprafața construită — 614 mp Suprafața desfășurată — 1.561 mp, BCA	Municipiul Botoșani, str. Calea Națională nr. 81, județul Botoșani	2.905.636

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

ale bunului imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Direcției pentru Agricultură a Județului Vaslui (CUI — 3667875) din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, care se radiază din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului ca urmare a dublei înregistrări

Nr. crt.	Nr. M.F. și codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar — lei —
1	MFP 26984 Cod 8.28.13	Centrală termică	Suprafața construită = 120 mp Suprafața desfășurată = 120 mp Regim de înălțime = S; beton	Municipiul Vaslui, Str. Eternității nr. —, județul Vaslui	795.698

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

